

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

9. rész – A stigmák

1917 novemberének elején Pio atya visszatérhet San Giovanni Rotondóba. A nápolyi orvosok újabb betegszabadságot engedélyeztek neki. Mérhetetlen öröm számára, hogy megint misézhet. Végre ismét szorosabb és bensőségebb párbeszédet kezdhet Jézussal a szentmisében, melyen csak igen kevesen vesznek részt, mivel túl hosszú ideig tart. A pietrelcinai szerzetes körül ezalatt főként fiatal tanítókából álló kis tanítványi kör alakul ki. A háború a szerzetesközösségeket is kiüresítette. San Giovanni Rotondóban csak ketten maradtak Pio atyán kívül: Paolino atya, a házfőnök, és Nicola testvér, a „kereső”, vagyis az a barát, aki házról házra járva alamizsnát gyűjt társai helyett is. Húsvétkor a közeli falu hívei közül sokan mennek a kolostorba, hogy meggyónjanak, és az Oltáriszentséghez járuljanak. Pio atya hosszú órákat tölt a gyóntatószékben, és azzal, hogy a megfeszített Krisztus előtt imádkozik. Nápolyból megérkezik a felmentés: végre megszabadítják a háború lidércnyomásától, hörgő- és tüdőleghólyag gyulladása miatt alkalmatlanná nyilvánítják.

1918. szeptember 17-én a szerzetesek a stigmatizáció napját ünneplik. Réges-régen, 1224-ben, Szent Mihály böjttjének idején, ezen a napon kapta meg Vernában Assisi Szent Ferenc Jézus szenvedéseinek jeleit. Mikor az ünnep véget ér, a házfőnök San Marco in Lamisba megy Szent Máté apostol ünnepét előkészíteni, Nicola testvér pedig vállára veszi tarisznyáját, hogy kéregetni induljon. Csak Pio atya marad a kolostorban a fiatal szerzetesjelöltekkel.

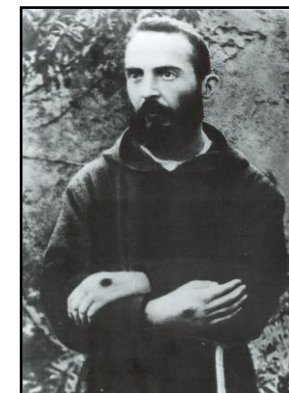
Kihalt a templom. **1918. szeptember 18-án** Pio atya a fájdalmat és a belenyugvást kifejező fafeszület előtt imádkozik a templom karzatán. Nemrég fejezte be miséjét, és most háladó énekkel fordul az Úrhoz. Tenyerébe hajtva fejét békét és nyugalmat kér Istentől minden ember számára. Mikor a legmélyültebben imádkozik, hirtelen egy átszúrt oldalú, vérző sebű embert pillant meg a karzat félhomályában. Arca ismerősnek tűnik. Bizonyára ugyanaz az ember, aki augusztus elején mint egy különös fénytől sugárzó lény jelent meg neki. Szegény megrémült szerzetes ezúttal is úgy érzi, majd megvakul az erős ragyogástól, mely csak természetfölötti lehet. Próbál nyugodt maradni, ám amikor rádöbben, hogy San Giovanni Rotondo kolostorának karzatán a mi Urunk jelent meg, a keresztrefeszítés sebeivel oldalán, kezén és lábán, eszméletét veszve a földre zuhan. Örökkévalóságnak tűnő percek telnek el. Senki sem látja, mi történik. Pio atya lassan magához tér, de nagyon zaklatott állapotban van. Az ajka remeg, és a szokásosnál is nehezebben lélegzik; keze még a földre ejtett rózsafüzért sem képes megfogni. Míg próbálja megérteni, mi is történt, ismét meglátja Krisztust. Sebeiből lézerefényszerű sugarak törnek elő. Tüzes nyílként sebzik meg a pietrelcinai ferences mellkasát, kezét és lábát. A történetek hatására a szerzetes a cellájába menekül, ágyára omlik, és buzgón imádkozni kezd, hogy ismét magához hívja Jézust. Egyszer csak kínzó fájdalom nyilall a testébe. Azt hiszi, ez csak a szokásos hörgőroham, amely már évek óta kínozza. Jobb kezével a bal oldalához nyúl: valami meleget érez. Legnagyobb megdöbbenésére azt látja, hogy a tenyere véres.

Nem akar hinni a szemének. Szeretné a testvéreket hívni, de inkább imájába merül. Miután látja, hogy a vérzés nem akar elállni, kezét-lábát fehér rongyokba pólálja, mellére pedig törölközőt tesz. Ruhája vérpecsétes, és a cellája előtti folyosó padlóján is vérfoltok vöröslenek. Néhány napig – a házfőnök visszaérkezéséig – sikerül titokban tartania a csodás eseményt. Ezernyi kétsége ellenére is megérti, hogy az Úr szenvedéseinek jeleit kapta meg. Olyan kiváltság ez, mely az emberiség szomorú történelmében csak

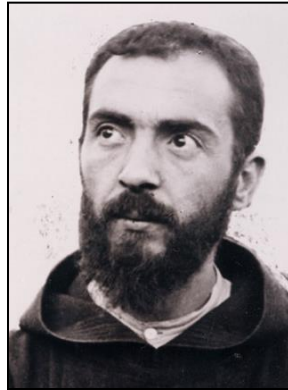
keveseknek adatott meg. A stigmákban elsőként a „másik Krisztus”, azaz Assisi Szent Ferenc részesült, akinek tanítása mintául szolgál Pio atyának szerzetesi életében. Paolino atya, a San Giovanni Rotondó-i kolostor házfőnöke – aki elsőként szerez tudomást a különös eseményről, és aki ezerszer, miként Tamás apostol, saját kezével is érintheti a különös sebeket – haladéktalanul értesíti a tartományfőnököt. Részletesen leírja a szív felőli oldalon található x alakú sebet. Paolino atya szerint egy angyal okozhatta, aki a stigmatizáció előtt tüzes karddal sebesíthette meg Pio atyát. A tartományfőnök – még ha nem hisz is igazán a jelenségben – San Giovanni Rotondóba siet, és hosszadalmasan kihallgatásnak veti alá a pietrelcinai kapucinust. Nem szívesen kéri, de engedélyt kap rá, hogy ujját a sebekre helyezze. Nagy megaláztatás ez Pio atyának. Előjárói biztosak akarnak lenni benne, hogy sérülései nem külső beavatkozás vagy valamilyen maró anyag hatására keletkeztek.

Időközben megszületik a jelenség tudományos kivizsgálásának terve. Rómában, a pápai udvarban úgy vélik, ha Pio atya maga sebesítette meg vagy hintette be a mellét, kezét és lábát valamilyen vegyszerrel, akkor a sebeknek bizonyos idő elteltével be kell gyógyulniuk. Valaki azonban megjegyzi, hogy a sebek állandóak is lehetnek, ezért javasolja, hogy a szerzetes kezelését bízzák orvosra. Luigi Romanelli professzor, a barlettai közkórház főorvosa klinikai vizsgálatok egész sorának veti alá a San Giovanni Rotondó-i barátot. A professzor a vizsgálatokat követően igen pontos jelentést küld a foggiai kapucinus tartományfőnöknek, s részletesen leírja Pio atya sebeit. A professzor szerint a mellkasi sérülés egy 7-8 centiméteres, a bordákkal párhuzamosan futó szabályos vágás. Ebből a meglehetősen mély sebből bőséges, artériás vér folyik. A kézen és a lábon lévő sebeket vörösesbarna, duzzadt membrán fedi. Az orvos úgy véli, ezek a sebek is mélyek lehetnek. Mint kifejti, ezek a sebek nem sorolhatók be az ismert sérülések közé, és számára teljességgel megmagyarázhatatlanok..... (folytatás következik)

Már napokkal előbb hevesen harcol értük az isteni igazságossággal...

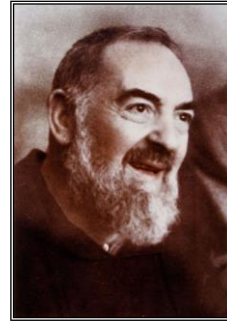
„Minél magasabbra emelkedik egy lélek, mondja Keresztes Szent János, megpróbáltatásai annál bensőbb jellegűekké válnak. Csak össze kell hasonlítanunk a fiatal Padre Pio tüzes, bár kissé nyugtalan és meggyötört arckifejezését, melyet a stigmák vétele után felettesei rendeletére készült fényképe mutat, érett korának nemes, megbékélt és sugárzó vonásaival, hogy megsejtsük lelki előrehaladását. Kevesebbet szenvedne? Inkább az ellenkezőjét hihetnénk. A hűséges szolga lelkében azonban az öröm uralkodik. A kegyelemben való kivirágzás átszellemíti a testet és „fénylővé teszi” – amint az Úr mondja.

A lelki hatalom, melyet Padre Pio az őt ostromló tömegekre gyakorol, természetesen karizmatikus képességein alapul, de még inkább Annak személyén, akit visszatükröz és akit képvisel. Nagy igazságtalanságot követne el Padre Pióval szemben az, aki külső megjelenésén, stigmáin és vonzó mosolyán túl nem jutna el Ahhoz, aki az ő lelkének lelke és életének lélete! Papsága által emberek halászává előléptetve, s az általunk alig sejtett testi-lelki szenvedések egész szövevénye által, valamint stigmái folytán az Úr Szenvetésével összekapcsolva, Padre Pio a lelkek szolgálatának él, és létének ez az egész értelme. Isten ebből a célból csodálatos karizmákkal látta el. Azok a lelki kalandok, melyeket csodáival elindít, gyóntatószékének rácsánál fejeződnek be. Szó szerint a **bűnösök zsákmánya** ő, mint az ars-i szent plébános, akire bizonyos vonásokban emlékezett.

Megérzi, hogy jönnek messziről ezek a tékozló fiúk, beleragadva káros szenvedélyeikbe, mocsokkal elborítva. Már napokkal előbb hevesen harcol értük az isteni igazságossággal! „Lám, megint egy nagy hal közeledik hálóihoz” – mondják résztvevően rendtársai. És Padre Pio újra felajánlja sebeit váltság gyanánt; testének véré, lelkének véré. „Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat” – mondja a zsidókhöz írt levél. Hogyan lehetséges, hogy kurta emlékezetünk nem számol ezzel? Ha egyes lelkeket elveszítünk, csak azért van, mert nem fizettük meg az árat értük. Ő valóban több, mint valami szent varázsló, aki néhány trükkel a tarsolyában kielégíti a csodás dolgok iránti mohóságunkat. Csodái nem „napi hírek” az újságban, hanem csalétek: a legszebb csodákról, melyek megszakítás nélkül szolgálják a fogságban levő lelkek kiszabadítását, idelent semmit sem fogunk megtudni.

(Maria Winowska: Padre Pio igazi arca)

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/5.

PIO atya, a mosolygós szent... (Új Ember - 2002.09.22.)

„Teljesen téves az a kép, amely sok emberben különböző filmfelvételek nyomán alakult ki Pio atyáról. Ezek a dokumentumok sajnos majdnem mindig egy mogoró embert mutatnak, aki türelmetlen a körülötte lévő hívekkel. Az persze igaz, hogy sokszor keményen kellett viselkednie a nemegyszer toladó zárandokokkal szemben, akik a keze után kapkodtak, vagy épp a kordájából akartak levágni egy-egy darabot. Ilyenkor aztán valóban "odacsapott" a szerzetesi övével. Efféle, szigorú képeket rögzítettek róla a filmesek, viszont bármennyire is szenvedett stigmáitól, vagy küzdött idegi fájdalmaival, alapjában véve vidám ember volt. Egyszer - buszkirándulásuk egyik állomásaként - angol szerzetes tanárok és papnövendékek érkeztek San Giovanni Rotondóba. Pio atya vezette körül őket a templomban és a kertben, s míg kalauzolta a vendégeket, többször is nagyokat nevetett. A vendégek "komoly szerzetesek" voltak, és egymás között sutyorogni kezdtek: - Ez az ember szent? Egy szent nem hahotázik ekkorákat. - Búcsúzáskor, a sekrestyében Pio atya elkérte a rektor breviáriumát, és egy félig üres oldalra néhány mondatot írt ceruzával, majd visszaadta a könyvet. A buszba szállva a rektor elkezdte keresgélni, vajon mit írt neki Pio atya, és döbbenet olvasta a bejegyzett latin mondatokat. Előrement a mikrofonhoz, és így szólt a többiekhez: - Hallottam, hogy ti is botránkoztatok azon, mekkorákat nevetett Pio atya. Búcsúzáskor elkérte a breviáriumomat, és beleírt néhány mondatot. Bevallom nektek, hogy volt egy nehéz filozófiai problémám, amelyen már sokat törtem a fejem, bár soha senkivel sem beszéltem róla. Pio atya, anélkül, hogy beszéltnünk volna vele erről, négy mondatban összefoglalta a választ az én nagy problémámra. Úgyhogy bármekkorákat nevetett, elismerem, hogy szent ember. - Peregrino atya, aki nemcsak kapucinus szerzetes, hanem orvos is volt, sok időt töltött Pio atya mellett, ápolta őt. Délben Pio atya mindig fölment a kórusra, hogy annak ablakából mondja együtt az Úrangyalát a téren egybegyűlt emberekkel, majd áldást adott, és integetett nekik. Rendszerint karinget vett fel stólával, mielőtt az ablakhoz ment volna. Egy alkalommal, mikor megérkezett a kórusra, szinte csikorgott a fájdalomtól, szürke volt az arca. Miközben Peregrino atya rásegítette a karinget, a művelet közben összeborzolta páter Pio haját, úgyhogy azt mondta: - Várjon egy kicsit, atya! - Előkapott egy fésűt, megigazította Pio atya haját, majd így szólt: - Mehet, páter, éppen olyan, mint Szent Antal! Erre Pio atya úgy elkezdett rázkódni a nevetéstől, hogy percekig vární kellett, míg elkezdheték az Úrangyalát. E történetek mind azt bizonyítják, hogy Pio atya a hétköznapi emberek volt, és nem egy sokak által elképzelt, magasban lebegő, "fennkölt szent".